

MATKA

NASTAVUJE NAŠE PRVNÍ VZORCE CHOVÁNÍ

Pohled matky je pro nás prvním otiskem vztahu. Prvotní zrcadlení, kterého se nám dostalo, nám zůstává na celý život. To matka nastavuje naše první vzorce chování. Pokud jsme neměli nikoho, kdo by zaujal místo matky, jsme „nezrcadlení“ a neukotvení, často se necítíme doma ve svém těle. Vzdálenost, na kterou dovede prý dítě zaostřit v nejranějším věku, odpovídá přesně vzdálenosti mezi matčiným prsem a jejíma očima. Určitě už jste viděli, s jak naprostou blažeností na sebe matka s dítětem vzájemně upírají oči při kojení. Působí to téměř mysticky.

Ve skutečnosti tento pohled hledáme po celý zbytek života; toužíme najít někoho, kdo by s námi zažíval blaženost. Je to pohled nekonečné lásky, která nás nikdy nepřestane naplňovat. A kdykoliv nám někdo požehná očima, vždycky nás to rozechvěje. Je velká škoda, že se tento pohled tak snadno sexualizuje, protože jen sex často není to, co duše chce. Dar byl již darován oním pohledem lásky – kéž bychom mu jen byli s to věřit a uchovat jej.

Jaká je má zkušenost s mateřskou láskou?

Se svolením převzato z knihy Richard Rohr, Na prahu proměny, kterou vydalo nakladatelství Vyšehrad. Redakčně upraveno.

NEDOVEDLA JSEM SI PŘEDSTAVIT,

ŽE BY MĚ NĚKDO MOHL MÍT RÁD

Citová zranění způsobená v dětství na nás v dospělosti zanechávají mnohé následky. Události, které nás zranily, zanechávají na našem životě stopy, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Každé dítě například potřebuje pozornost, aby se cítilo milované. Ale já neměla nikoho, kdo by mě ocenil, nikdo mi neříkal, jak mě má rád, což byl jeden z důvodů mého trápení v dětství. Byla to obrovská prázdnota. Citová zranění, které jsem prožila jako dítě, způsobila, že jsem se sama neměla ráda, a to do té míry, že jsem nebyla schopná uvěřit, že by někdo mohl mít rád mě.

Ale díky modlitbě za uzdravení, díky setkání s Ježíšem a naplnění Duchem Svatým jsem mohla tuto vnitřní černotu vymýt a dovolit Ježíši, aby mne prostoupil svým světlem a uzdravil mě. Mohla jsem pak prožít, jak pokoj a jemnost proniká mou bytostí. Každý den děkuji Bohu, že je pro mě vždy přítomný a vždycky byl, i když jsem si myslela, že jsem byla ponechána sobě samé.

Duch Svatý nás chce uzdravovat všechny, abychom byli osvobozeni od všech zranění v naší minulosti. Musíme o to jen požádat. Každou vzpomínku, která se skrývá v naší emoční paměti, můžeme podřídit Ježíšově lásce, moci a vládě. Pán totiž dokáže „recyklovat i náš odpad“.